



התיישבות כחול לבן

מאות ילדי גני הילדים של המועצה המקומית קדומים הגיעו לחטיבת אפרים לחגוג את עצמאות ישראל עם חיילי ומפקדי החטיבה. יו"ר מועצת יש"ע וראש מועצת קדומים חננאל דורני, ברך את הילדים והודה לחיילים ולמפקדים על תרומתם לבטחון ישראל.



ההתיישבות חוגגת עצמאות



8

קורה מה

70 השנים הבאות

6



ברשת

רבקה לשם חלק א'

4



מזרזר המייסדים

על הפרשה - אמור



הרב מיכאל ימור

ראש ישיבת ההסדר שעלבים

שלמות האדם

כן, כל איש ואיש בפני עצמו הוא, לבדו הוא יושב ועוסק בתורה ... אבל יום טוב הוא מן המצוות המקשרין האומה זה לזה, לכן מלאכת אוכל נפש מותר ... וכולם חייבים לעלות לרגל ולשמוח ולשמוח. לכן, הותרה הוצאה והבערה, שאם לא כן לא יהיו מקושרים ומאוגדים זה לזה כאחד". שבת תפקידה להעצים את "בין אדם למקום", ולהרגיש את הנשמה היתרה - הקשר לבורא - ולכן אופייה היא שבתון והתכנסות של האדם עם עצמו, ובכך יוכל אדם לחוש ולחוות את קולו הפנימי וקשרו עם ריבון העולמים, ולכן כל המלאכות אסורות בשבת, כולל בישול ואפייה. לעומת זאת, יום טוב תפקידו להעצים את "בין אדם לחברו", ולהרגיש חלק מעם ישראל ולתת

הרב מאיר שמחה מדווינסקי בספרו "משך חכמה" על פרשתנו, מסביר מדוע בספירת העומר הצינוי הוא "וספרתם לכם ממחרת השבת" למרות שהכוונה באמת היא למחרת יום טוב. בנוסף הוא מסביר, מדוע ביום טוב מותר לבשל (היתר "אוכל נפש") ובשבת אסור לבשל. וכך הוא כותב: "דע, דבדת האלוקי יש מצוות המקשרין ישראל לאביהם שבשמים, ויש מצוות המקשרים ישראל זה לזה. כגון ציצית ותפילין ומזוזה - הן מצוות המקשרין ישראל לה' יתברך, וגמילות חסדים ותרומות ומעשרות - המזה מקשרין זה לזה. ונמשל זה יש בין שבת ליום טוב: שבשבת כתוב "אל יצא איש ממקומו", והוצאה אסורה, ומלאכת אוכל נפש אסורה. ואם

לאחר שהסתיימו הוויכוחים לגבי טקסי יום העצמאות השונים והנואמים בהם, נשארנו עם נאום אחד שגבר על כולם. נאומה של זוכת פרס ישראל מרים פרץ, תושבת גבעת זאב, אשר שניים מבניה נפלו בעת מילוי תפקידם, ייזכר לעוד שנים רבות כאחד הנאומים המרגשים ביותר. בנאומה הדגישה פרץ את החשיבות באחדות החברה הישראלית ואת מטרת העל - לחשוף את האורות החבויים בנו. השבוע בישעמדה - נאומה המלא של מרים פרץ בטקס פרס ישראל תשע"ח.

המשך בעמוד הבא

יציאה	כניסה	יציאה	כניסה
19:53	18:52	19:56	18:37
19:56	18:55	19:58	18:57
19:57	18:48	19:59	18:49

זמני השבת



המשך בעמוד 3

מדריך למטייל במעיינות יהודה שומרון
ובקעת הירדן

לאוהבי הארץ

ספר חובה שאסור לפספס

מחיר מבצע לרגל ההשקה 20 ש"ח בלבד

לרכישה: 02-621 1999 | www.yeshaclick.co.il

10.1.17

"מה יכול להיות נעים וכיפי יותר מטיולים לאתרי מעיינות המייצגים את כל מרכיבי התרבות הגופית והחקלאית של הגדה המערבית?..."

50 מעיינות שנה 50 שנה לארץ ישראל



בִּכְך שָׂרַב הַקְּשׁוּתָף בִּינֵנו עַל הַמִּפְרִיד, כּוֹלֵנו חֲפְצֵי חַיִּים. כּוֹלֵנו חֲפְצֵי שְׁלוֹם.

זֶה הַבַּיִת שֶׁל כּוֹלֵנו וְאֵין בְּלַעֲדֵיּוֹת שֶׁל אֲהַבְתָּ הָעַם וְהַמּוֹלַדֶּת לַצֵּד מִסּוּיִם. כּוֹלֵנו רּוֹצִים לַזְכוּת וְלִרְאוּת אֶת נִכְדֵּינוּ בּוֹנִים כֹּאן אֶת בֵּיתָם, מִטִּיִּילִים בֶּאֱרֶץ בְּבִטּוּחַ וְנִהְנִים מִנוֹפִיָּה. כּוֹלֵנו קְיִינִילִים לְחִבְרַת מוֹפֶת בְּרוּחַ חֲזוֹן נְבִיאֵי יִשְׂרָאֵל, וְקוֹחוֹ זֶה, כּוֹלֵנו נוֹשָׂאִים בְּאַחֲרִיּוֹת לְאֻפּיוֹ, לְעֶרְכּוֹ וְלַעֲתִידוֹ שֶׁל הַבַּיִת הַזֶּה.

לֹא נוֹכַל לְהִתְעַלֵּם, לֹא נוֹכַל לַעֲמוּד מִנְגֵּד. בְּפֹאֵזֶל הַזֶּה שְׂנוֹצֵר בְּמִדִּינַת יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ מְקוֹם לְכוֹלֵנו, לְכָל קֶשֶׁת הַצְבָּעִים. וְאִם תִּחְסַר פִּיסָה אַחַת מִהַפֹּאֵזֶל - הַתְמוּנָה לֹא תִהְיֶה שְׁלֵמָה. עַל כֵּן אֵינִי מוֹכֵנָה לוֹוֹתָר עַל שׁוֹם חֶלֶק מִהָעַם, וְגַם אִם מִלֹּאכַת הַהִרְכָּבָה תִּאָּרֶךְ - אֵינִי מִתִּיאֵשֶׁת.

וְכִדִּי לְהַצְלִיחַ בְּיִצִּירַת הַפְּסִיפּס הַזֶּה עֲלֵינוּ לִכְבֹּד אֶת כּוֹלֵם בְּשִׁיחַ שִׁלְנוּ. עֲלֵינוּ לִיצוֹר שִׁיחַ מֵאוּפֶק, סְבִלְנִי שְׂמֵאֲפֶשֶׁר הַבַּעֲתָ דַּעַה בְּלִי פְחָדִים וְאִיּוּמִים, שִׁישׁ בּוֹ מְקוֹם לְסִלִּיחָה וְלִמְחִילָה. שִׁיחַ שְׂקָחֶזֶק אֶת הַקְּחִיּוּבוֹת שִׁלְנוּ לְאַהֲבַת הָאָדָם "כִּי בְצֵלֶם אֱלֹקִים בְּרָא אֶת הָאָדָם", שִׁיחַ הַמִּכְבֵּד אֶת מוֹרֶשְׁתָּנוּ, הַמְרַבֶּה טוֹב, אֹר וְתִקְוָה וְלֹא מִתְרַכֵּז רֶק בַּחוּשׁ. כְּדַבְּרֵי נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל "מִי הָאִישׁ הַחֲפֶץ חַיִּים ... נָצוּר לְשׁוֹנֵךְ מֵרַע וְשִׁפְתֵיךְ מִדְּבַר מְרֵמָה, סוֹר מֵרַע וְעֹשֶׂה טוֹב, בְּקֶשׁ שְׁלוֹם וְרוֹדֶפְהוּ". זֶהֱיִי תוֹרַת הַחַיִּים!

בּוֹאוּ נִבְחַר כּוֹלֵנו בְּדֶרֶךְ שְׂמֵרָבָה אֹר, כִּפִּי שְׂבַחְתִּי אֲנִי לְשֵׁאת אֶת עֶרְכֵּיהֶם שֶׁל בְּנֵי אֹרִיאֵל וְאֵלִירִז וְחִבְרִיָּה - עֶרְכֵי הָרַעוּת וְהָאֲחֻוּה - הֵם נֵר לְרַגְלֵי וְקִרְיָתָם "אֲחִי" לְכָל אֶחָד מִחִבְרֵיהֶם הִיא קִרְיָתִי אֲחִים אֲנַחְנוּ. לְטוֹב וְלָרַע. וְכִפִּי שִׁכְתֵּב בְּנֵי אֹרִיאֵל: "עַם מְכֻלָּל הַקּוֹצִים וְהַצְמָחִים שֶׁנִּכְנָסוּ לִי לְגוֹף אֲפֶשֶׁר לְהִקָּים עֲרוּגָה שֶׁל מֵטָר עַל מֵטָר, אֲבָל אֲלוּ לֹא סַתֵּם קוֹצִים, אֲלוּ קוֹצֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. טוֹבִים לִי קוֹצִיָּה שֶׁל אֶרֶץ מְכֻלָּ פְּרוּחֵי תֵבֶל".

מְכֻבֵּדִי, זְכִינוּ לִרְאוּת אֶת תְּקוּמַת הַקְּדִינָה וְשִׁגְשׁוּגָה. עֵתָהּ, בִּשְׁנַת ה-70, מִשִּׁמְתָּנוּ לְחִשּׁוֹף אֶת הָאוֹרוֹת הַחֲבוּיִים בִּ"חֶד" הָעֶצֶם שֶׁל כֹּלֵל שְׂבָטֵי יִשְׂרָאֵל. כְּדַבְּרֵי בִיאֵלִיק בְּשִׁירוֹ "לְמַתְנַדְבִּים בַּעֲם": "חֲשָׁפֹה הָאוֹר! גְּלוּ הָאוֹר! / אִם הִרְרִי נִשְׁפֹּךְ עָלֵינוּ נִעְרָמוּ - / לֹא דַעְכֵּנוּ כָּל-הִנְצִיחוֹת, לֹא תִמּוּ; מִקְרֵי הַנִּשְׁפֹּךְ עוֹד נִחְצֵב לְהִבָּה, / נִחְשָׁפָה-נָא שְׂבָבוֹת הָאוֹרִים הִרְבִּים! הִיוּ, בְּנֵי הַמִּסְכָּפִים! / הַעֲמִידוּ אֶת-עַפְכֶּם, הִקְיֵנוּ הַדּוֹר! / חֲשָׁפֹה אֹר, חֲשָׁפֹה אֹר!".

אֲלֵךְ מוֹכֵנָה, וְלֹא יִדְעֵתִי שִׁיּוֹם יְבוֹא וְאֶתֵּן אֶת הִיקָר לִי מִכָּל עֲבוּר אֶרֶץ - אֶת בְּנֵי אֹרִיאֵל וְאֵלִירִז.

אֲבָל מוֹלַדֶּת לֹא בּוֹנִים רֶק בְּכָאֵב וּבְדִמְעוֹת, אֲלֵא גַם בְּעֵמֶל וּבְנִתְיָנָה מוֹתֵמֶשֶׁכֶת לְאוֹרֶךְ שָׁנִים. אֲנִי גֹאֵה לְהִיּוֹת שִׁיכֶת לְקִבּוּצָה, שְׂבָחָרָה לַעֲסוֹק בְּחִינוֹךְ מִתּוֹךְ אֲמוּנָה שְׁזוֹ הַדֶּרֶךְ לְפָרוֹץ אֶת חוֹמוֹת הַבְּעֻרוֹת וְהַדְּלוֹת, וּמִתּוֹךְ הַבְּנָה שֶׁהַחִינוֹךְ פּוֹתַח הַזְדַּמְנוּיּוֹת לְמִיּוֹשׁ עֲצָמִי וְלִהְתַּפְתּוֹת אִישִׁית, כִּפִּי שִׁפְתָּח לִי. אֲלֵא הַמַּעֲשֶׂה הַחִינוֹכִי הַבָּאֵתִי עִימִי אֶת הָעֶרְכִּים שִׁינִקְתִּי בְּבֵית הוֹרִי. אֲלֵא הַיְסוּדוֹת שֶׁעֲלֵיהֶם גִּידַלְתִּי עִם אִישִׁי הָאֶהוּב, אֲלֵעֶזֶר ז"ל אֶת שֵׁשֶׁת יִלְדָּיו: אֹרִיאֵל, אֵלִירִז, הֶדֶס, אֲבִיחִי, אֲלִיאֶסָף וְבֵת אֵל.

מְכֻבֵּדִי, עוֹמֶדֶת אֲנִי כֹאן הַיּוֹם מוֹלַכֶּם נְבוֹכָה. לַצֵּד עִמִּיתִי - אֲנָשִׁים רַמִּי מַעֲלָה שִׁיזְרוּ, כְּתָבוּ, חִקְרוּ וְהִמְצִיאוּ, אֲנָשִׁי חֲזוֹן וְעֵשִׂיָּה, אֲנָשִׁי אֲמוּנָה.

קְטוֹנֶתִי, אֵין בְּיָדִי יִצִּירָה, לֹא אֲכַל לְהַצְבִּיעַ עַל תְּגִלַּת שְׁגִילִיתִי אוֹ עַל נִסְחָה שִׁפְתִּירָתִי. יֵשׁ לִי לֵב אֶחָד שֶׁנִּשְׁבֵּר שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בְּהוֹדְעוֹת שֶׁבֶר נוֹרְאִיּוֹת, נִפִּילַת בְּנֵי אֹרִיאֵל בְּקֶרֶב בְּלָבָנוּ, פְּטִירַת אֲלֵעֶזֶר אִישִׁי מִשְׁכָּרוֹן לֵב וּנְפִילַת בְּנֵי הַשֵּׁנִי אֲלִירִז בְּקֶרֶב בַּעֲזָה. עַם הַלֵּב הַזֶּה יִצְאָתִי אֶל עַמִּי, וּבְמִילִים פְּשׁוּטוֹת, בְּשִׁפְתֵי הַלֵּב הַשְּׁבוּר דִּיבְרִיתִי עַל הָאֶרֶץ וּמוֹרֶשְׁתָּהּ, עַל הַבְּחִירָה בְּטוֹב, עַל הַשְּׂמִחָה, עַל הַדְּבָקוּת בַּחַיִּים עַל אַחֲרִיּוֹת וּמִקְעוּרְבוֹת חִבְרָתִית. מִתּוֹךְ הַלֵּב הַזֶּה, שְׂפּוֹעֶמֶת בּוֹ אֲמוּנָה בְּאֶרֶץ הָאֵת וּבָעַם הַזֶּה, מִתּוֹךְ תְּהוֹמוֹת הַכָּאֵב נִבְעוּ מַעֲיָנוֹת שֶׁל אֲהַבָּה. וּבְשֶׁהִלֵּב מִלֵּא אֲמוּנָה, הוּא יִכּוֹל לַעֲמוּד בְּאַתְגָּרִים קָשִׁים, יִכּוֹל לִיצוֹר יִצִּירוֹת גְּדוֹלוֹת. זֶה יִצִּירָתִי. הִיא נְטוּעָה בְּלָבָבוֹת. הַפְּכֵתִי אֶת יְגוֹנִי לְנִיגוֹן חֹדֶשׁ.

כִּךְ כָּל אַחַת וְאַחַד מִהַיּוֹשִׁבִּים עַל בִּמָּה מְכֻבֵּדֶת זֶה, כָּל אֶחָד וּפְעִימוֹת לִיבּוֹ, כָּל אַחַת וְתִבְנִית נוֹף מוֹלַדְתָּהּ וְהַכְשָׁרָתָהּ, כָּל אֶחָד וְיִירוּשָׁלַיִם שֶׁלּוֹ, כָּל אֶחָד וּמַעֲיָנוֹת יִצִּירָתוֹ. בְּקִקְבְּלִי הַפְּרַס יִשְׁנֵם מִי שְׂחֹוּ אֹבֵדֵן, וְאִף עַל פִּי כֵן רוֹחֵם לֹא נִשְׁבֵּרָה. הֵם מִמְשִׁיכִים לַפְּעוֹל בַּחֲבֵרָה, אִישׁ בְּדִרְכוֹ, כִּדִּי לַעֲשׂוֹתָה טוֹבָה יוֹתֵר. וְהָאֲחֵרִים - כּוֹלֵם עוֹשִׂים לֹא רֶק לְשֵׁם עֲצָמָם אֲלֵא לְשֵׁם מִדִּינַת יִשְׂרָאֵל, לַפְּתָחָה וְלִהְצִימָהּ בְּמִישׁוֹרֵי הָעֵשִׂיָּה וּבְגוֹנוֹיִם אֲנוּשִׁים הַשּׁוֹנִים שְׂבָה.

זְכִיתִי לְהִיפָּגֵשׁ עִם הַחֲבֵרָה הַיִּשְׂרָאֵלִית עַל גּוֹנוֹהָ הַשּׁוֹנִים, מִפְּגִשִּׁים שֶׁל פָּנִים אֶל פָּנִים, מִפְּגִשִּׁים מִרְחִיבֵי לֵב שֶׁאֲפֶשְׁרוּ לִי נִיסְתֵּם שֶׁל מַחֲשָׁבוֹת וְהַבְּנוֹת חֲדָשׁוֹת. הֵייתִי שְׂמִיחָה אִם נִצָּא כּוֹלֵנו לַפְּגוּשׁ אֶת הַגִּיוּן, אֶת "הָאֲחֵרִים", נְכִיר, נִרְגִישׁ, נִרְאָה אֶת הָעִינִיִּים הַכּוֹאֲבוֹת וְהַשְּׂמִחוֹת, נִשְׁמַע אֶת הַקּוֹלוֹת וְהַצִּלִּילִים הַשּׁוֹנִים וְגַם אִם יֵשׁ בִּינֵנו תְּהוֹמוֹת - נוֹכַל לְבָנוֹת מַעֲלִיָּהן גִּשְׁרִים. אִם רֶק נְכִיר

אֲדוּנִי הַנִּשְׂאִי, אֲדוּנִי רֹאשׁ הַמִּמְשָׁלָה, כְּבוֹד יוֹרֵ הַכִּנְסֶת, גְּבִירַתִי נִשִּׂיאַת בֵּית הַמִּשְׁפָּט הָעֲלִיוֹן, אֲדוּנִי שֶׁר הַחִינוֹךְ, אֲדוּנִי רֹאשׁ הָעִיר יִירוּשָׁלַיִם, עִמִּיתִי מִקְבְּלֵי פְּרַס יִשְׂרָאֵל, קֵהֶל נִכְבֵּד.

אֲנוּכִי, הָעִנִּיָּה מִמַּעַשׁ, נִרְגַּשְׁתָּ לַעֲמוּד כֹּאן הַיּוֹם וְלִדְבֵר בְּשֵׁם מִקְבְּלֵי הַפְּרַס. מִתְפַּלֶּלֶת אֲנִי שֶׁלֹּא יִהְיֶה מִכְשׁוֹל בְּדַבְּרִי וְשִׁשְׁפָּתִי הַפְּשׁוּטָה תִּבְעֵי נְכוּנָה אֶת תּוֹדַתִּי הָעֲמוּקָה לְמִדִּינַת יִשְׂרָאֵל, שְׂמֵצָהּ אֹתָנוּ רְאוּיִים לְפָרַס, וְלִבְנֵי מִשְׁפָּחוֹתֵינוּ וְלְחִבְרֵינוּ הַקְּרֹבִים, שְׂתִמְכּוּ בְּנוֹ וְעוֹדָדוּ אֹתָנוּ לְאוֹרֶךְ כָּל הַדֶּרֶךְ.

בְּקֵהֶל הַיּוֹשֵׁב כֹּאן הַיּוֹם חֲסִרִים אֲהוּבִים וְיִקְרִים שֶׁלֹּא זָכוּ לְרְאוּתָנוּ בְּמַעֲמֵד זֶה. שְׁנִיִּים מֵהֶם הֵם הוֹרִי, יַעֲקֹב וְאִטּוֹ אֲחוּיוֹן, שְׁנוֹלְדוֹ לְרַגְלֵי הָרִי הָאֲטֵלֶס בְּמִרוֹקוֹ. הֵם לֹא יִדְעוּ קִרְאוּ וְכָתוּב וְלֹא דִיבְרוּ אֶת הַשְּׁפָה הָעִבְרִית. אֵילוֹ הִיוּ יוֹשִׁבִים כֹּאן הַיּוֹם הִיוּ קְבִינִים רֶק כִּמָּה מִיִּלִּים קְדִבְרִי, מִיִּלִּים שְׂבַעֲבוֹרֶם הִיוּ קוֹד: יִירוּשָׁלַיִם, שְׁלוֹם, תּוֹרָה וְתוֹדָה. בְּכָל לַיְלָה, סִיפֵר לִי אֲבִי, עַל עִיר שֶׁלֹּא הָיָה, שֶׁלֹּא רָאָה בְּתִמּוֹנוֹת וְשִׁתְּאֻנָּה עֶבֶר מֵאֵב לִבֵּן - יִירוּשָׁלַיִם, שִׁישׁ בֵּה עֲצִים נוֹטְפֵי דְבֶשׁ וְחִלֵּב וְלִרְגִלֵּיהֶם רּוֹבְצִים אֲרִיּוֹת וְכָבָשִׁים. בְּכָל פַּעַם שֶׁהִגָּה אֲבִי אֶת הַמִּילָה יִירוּשָׁלַיִם הַצְּמִיד אֶת שְׁתֵּי אֲצַבְעוֹתָיו לְשִׁפְתָּיו וְקִלְמַל בְּקִדּוּשָׁה אֶת שְׁמָהּ, תוֹךְ כִּדִּי נִישׁוֹק כָּל אֹת מִקְאוֹתֵיהֶּי.

וּבְאַחַד הַלִּילוֹת שֶׁל קִיץ 1963, הוֹדִיעַ אֲבִי כִּי הַלִּילָה יְבוֹא הַקְּשִׁיחַ. לְשִׁאֲלָתִי כִּי־צֶדֶק אֲזָקָה אוֹתוֹ עֵנָה "הוּא יִלְבֵּשׁ חוֹלְצָה פְּתוּחָה, מִכְנָסִיִּים קְצִירִים וְיִנְעַל סַנְדָּלִים". פִּגְשִׁתִּי אֶת הַמַּשִּׁיחַ! אֶת שְׁלִיחַ הַסּוֹכְנוֹת הַיְּהוּדִית שֶׁהוּצֵא אֹתָנוּ מִהַמִּלְחָמָה בְּקִזְבִּלְנִקָּה, שֶׁם גִּרְתִּי עַד הִיוֹתִי בֶּת 10, וְהִבִּיא אֹתָנוּ לְיִירוּשָׁלַיִם - לְמַעַבְרַת חֲצִירִים בְּבָאֵר שֶׁבַע, שְׂבָה חֵייתִי עַד שְׁנַת 1969.

חֵינֵנו לֵלֵא לֵלֵא גַז, לֵלֵא מִקְרָר, הִיוּ מִיטוֹת עֵשׂוּיּוֹת מְבֻרָז וְקִשְׁיִי קִלִּיטָה וְשִׁפָּה חֲדָשָׁה אֲבָל הֵייתָה גַם שְׂמִיחָה גְדוֹלָה עַל שִׁזְכִּינוּ לְהִגִּיעַ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. לְמַדְתִּי לְאַהֲבָה אֶת הָאֶרֶץ דֶּרֶךְ שִׁיָּרָה בְּזָכוֹת רְדִיו שֶׁקִּיבֵל אֲבִי בְּעַבּוּדוֹתָיו כְּמִטְאֶטָא כְּבִישִׁים. בְּכָל יוֹם רִבְעִי, חִיפִיתִי בְּחֶרֶד קוֹדֶשׁ בְּפִתַּח הַצִּרִּף שִׁלְנוּ, בִּידֵי מַחֲבֵרֶת וְעִיפְרוֹן, נְכוּנָה לְכַתּוּב אֶת מִילוֹת הַשִּׁירִים שֶׁלִּימֵד אִפִּי נָצַר בְּתוֹכְנִיתוֹ. כִּךְ הִיכְרַתִּי אֶת הַחֲרָמוֹן דֶּרֶךְ "מִלְכָּה הַחֲרָמוֹן", אֶת בֵּית לַחֵם דֶּרֶךְ "רִאִי רַחֵל רִאִי" וְאֶת עֵמֶק יִזְרְעָאֵל דֶּרֶךְ "שִׁיר הָעֵמֶק". אִךְ שִׁיר אֶחָד נִצְרַב בְּזִכְרוֹנִי, שִׁירוֹ שֶׁל נִתָּן אֶלְתֶּרְמוֹן - "שִׁיר בּוֹקֵר" - הַפּוֹתַח בְּמִיִּלִּים "בְּהָרִים כְּבֵר הַשֶּׁמֶשׁ מִלְהֻטָּה...". שוֹרָה אַחַת מִפְּזִמּוֹן הַשִּׁיר הִדְּהָה בְּרָאשִׁי וְלֹא הִרְפֵּתָה מִמִּנִּי "מָה עוֹד לֹא נִתָּנוּ וְנִתָּנוּ...". כְּבֵר אַז, כִּילְדָה, חֲשִׁתִּי שֶׁלֹּא עֲשִׂיתִי דְבַר לְמַעַן אֶרֶץ. בִּאֲתִי

אבל עם זה, יתאמץ להבין שאני לעצמי מה אני. שאם יצמצם את ה'אני' שלו בחוג צר כפי מראית עין, אז 'אני' זה מה הוא, אבל הוא ואני נחשב". במילה "אני" שאומר האדם, הוא צריך להרגיש הן את עצמו ובתוך זאת את כלל ישראל. כותב אני דבר תורה זה בדמיון, לאור העובדה שתלמידנו היקר והאהוב אליהו דרורי ז"ל, עלה בליל שבת בסעודה השמימה, על הגג העם והארץ. אליהו ז"ל חי בשילוב שתי בחינות אלו. בחינת "שבת" - רצה להבין את מהותו ואישיותו, ולעצב ולחזק את קשריו עם הבורא. ובחינת "יום טוב" - להשקיע בכלל ישראל את המירב. אליהו ז"ל נפל כ"קרבן ציבור" - המסמל שתי בחינות אלו: קרבן - הקשר עם בורא עולם, וציבור - כלל ישראל.

עוצמתית וגם נתינה לכלל. אדם המתמקד רק במישור אחד, לא יוכל להגיע לשלמות, ותמיד ירגיש חוסר. הרב שמעון שקופ בספרו "שערי יושר" בהקדמה, הולך באותו מהלך וכותב: "וסגולה זו היא שיתברר ויתאמת אצל האדם איכותו של ה'אני' שלו, כי בזה יימוד מעלת כל האדם לפי מדרגתו. האיש הגס והשפל כל 'אני' שלו מצומצם רק בחומרו וגופו, למעלה ממנו מי שומרגיש ש'אני' שלו מורכב מגוף ונפש, ולמעלה מזה מי שמכניס ל'אני' שלו את בני ביתו ומשפחתו. והאיש ההולך על פי דרכי התורה, ה'אני' שלו כולל את כל עם ישראל... ולדעתי מרומז ענין זה במאמרו של הלל עליו השלום שהיה אומר: 'אם אין אני לי מי לי, וכשאני לעצמי מה אני' היינו שראוי לכל אדם להתאמץ לדאוג תמיד בעד עצמו,

לעם ישראל, ולכן הבישול והאפייה מותרים, כדי שהאדם לא יהיה לבדו אלא יארוך אורחים רבים. בהמשך להסבר זה, מסביר הרב מאיר שמחה מדווינסקי, מדוע בספירת העומר כתוב "ממחרת השבת": "והנה, בהתבונן תראה, כי בפסח שהוראתו היה על שפסח המקום על בתי בני ישראל במצרים, הלא אז עדיין לא הייתה האומה נקשרת, כי היו בודדים איש באהלו... לכן כתוב 'וספרתם לכם ממחרת השבת' - זה פסח, שהוא בהוראתו כמו שבת". הציווי של ספירת העומר היה בפסח מצרים לפני היותם עם, ולכן לא היה שייך עדיין חיבור לעם, ולכן ימים אלו (גם היום טוב שבהם) הם בבחינת שבת. כדי להגיע לשלמות, האדם זקוק גם לבחינת "שבת" וגם לבחינת "יום טוב". גם בניה אישית



מישיבים
הליקון
בהנהגה
ושמירה

ש.א.ג.
(מול)

בניה ופיתוח בע"מ

בואו להתחיל את הקיץ

**עם בית פרטי
משלכם**

**צמוד קרקע החל
מ- 1,022,000 ₪**

**ישוב
דתי לאומי
במרכז**



30 דק' כפר סבא

30 דק' נתניה

15 דק' כביש 6



בישוב ענב - בית על שטח של 450 מ"ר
איכות חיים, חיי חברה ושכנים טובים

יום פתוח בענב

יום שישי כ"ו אייר 11.5 | בין השעות 12:00-9:30

כל האופציות הכי טובות לבית צמוד קרקע
במחירי קיץ שלא יחזרו

goeinav.co.il | 03-9303494 | 050-5382852



אקו נדל"ן
בניה ופיתוח



צילום אוויר של היישוב הר גילה

צילום דודו לביא

// מראיין: נדב פרנקל

הר גילה הוא יישוב קהילתי הנמצא מעט מדרום לירושלים, על כביש "עוקף הוואלגה" ובסמוך לעיירה הנוצרית בית ג'אלה. היישוב קם בשנת תשכ"ח על פסגת רכס "ראס בית ג'אלה" במקום בו שכן מוצב ירדני עד למלחמת ששת הימים. מקימו של היישוב היה יורם בן יאיר (פיצ''). ראשיתו של היישוב הייתה בבית ספר שדה שנבנה על פסגת הרכס, וברבות השנים נבנו מסביב לבית ספר שדה שכונות היישוב. כיום מונה היישוב כ-1,600 תושבים, ומהווה את אחד משני היישובים החילוניים במועצה האזורית גוש עציון (יחד עם קידר). היישוב קשור בטבורו לירושלים הסמוכה, וכמעט כל ילדי היישוב מתחנכים בבתי הספר שבעיר. זהו היישוב היהודי השני שקם בגב ההר של יהודה ושומרון לאחר מלחמת ששת הימים, לאחר כפר עציון.

רבקה לשם נולדה בשנת 1947 בירושלים. היא נשואה ליוסי ולהם חמישה ילדים. רבקה עבדה כמורה באולפן לעברית בירושלים, וכיום, לאחר יציאתה לפנסיה, מתנדבת במסגרות שונות. יוסי משמש כפרופ' לזואולוגיה באוניברסיטת תל אביב ונחשב למומחה בינלאומי בנושא נדידת ציפורים. משפחת לשם עלתה להר גילה בשנת 1971, ומתגוררת ביישוב ברצף עד היום.

ילדות

נולדתי במקווה ישראל. אבי ואמי - עקיבא ורחל, נפגשו באירופה עוד טרם המלחמה, אך רק אבי עלה לארץ והשתתף ביסודו של קיבוץ כפר עציון. אמי עברה את תלאות השואה ולאחר המלחמה הם נפגשו בשנית בארץ והתחתנו. כשהייתי בת חמש נסעה המשפחה למרוקו, בעקבות אבא, שהיה שליח הסוכנות. חיינו שם במשך ארבע שנים, ואבא ניסה להסדיר את עלייתם של יהודי מרוקו, שהייתה באותה תקופה (שנות החמישים) אסורה, ולטפל בשאר ענייני הקהילה היהודית הגדולה שהייתה שם. קיבלנוקה הייתה בשבילי כמו פריז. אני זוכרת שהתפללנו, כמעט תמיד,

מיד בתום הקרבות הגיע פיצ', יחד עם רותי אשתו אל הפסגה, והחל לארח במקום קבוצות מטיילים. בחנוכה תשכ"ח עלו פיצ' ורותי, יחד עם קבוצה קטנה של מתנדבים ושלוש מורות חיילות אל הפסגה, ומאז לא זזו משם. יתד ראשון לבית ספר שדה הר גילה נקבע בשטח.

אנחנו הגענו להר גילה רק שלוש שנים לאחר שהיישוב קם (כיום אנחנו התושבים הוותיקים ביותר ביישוב). אך הזיכרונות שלי מפיצ' הם רבים. הוא היה ג'ינג' עם זקן עבות ושער פרא, ולבש תמיד מכנסיים קצרים, זה היה סמלו המסחרי. פיצ' ורותי גרו פה בשנים הראשונות לבד על ראש ההר, יחד עם מדריכות צעירות של בית ספר שדה והמון כלבים ששמרו על היישוב. במשך כשנה, סלעית - ביתם הבכורה - הייתה בת יחידה ביישוב.

הר גילה - עלייה

כשהגענו לכאן בפעם הראשונה חטפנו שוק. נסענו כמובן בכביש הישן, דרך בית ג'אלה, וכשהגענו לכאן ראינו מקום שומם. היו כאן: פיצ' ורותי, מדרך' נוסף - אלי רז ואשתו ענת, חמש מורות חיילות ועוד שניים-שלושה מדריכים. זה היה הכל. חוץ מזה היו כאן המון כלבים, הרבה יותר כלבים מאנשים. אני הייתי ילדה עירונית ולא ידעתי מה זה כלבים, וזה אחד הזיכרונות הכי עוצמתיים שלי מהימים הראשונים בהר. מאז, במשך 47 שנים, יש לי כלב בבית.

שוק נוסף נגרם מכך שאנחנו היינו המשפחה הדתית היחידה במקום. תמיד גדלתי בסביבה של דתיים, ולא ידעתי איך להסתגל לכך: כולם כאן היו חילונים, ולאף אחד לא היה מושג מכלום. גם הם מאוד חששו ממנו, לא היה להם מושג איך דתיים נראים, ובאופן כללי הייתה המון בורות. בסוף זה יצא לטובה: השתלבנו נהדר שם, ובגלל בעיות כשרות כשהיו סעודות משותפות כולם אכלו אצלנו, וכך נוצר לנו קשר טוב עם המדריכות הצעירות. כמה חודשים לאחר הגעתנו נולדה ביתנו הבכורה עינת. בימים, לאחר שהגברים יצאו לעבודה, נשארו על ההר שלוש: רותי, ענת רז ואני.

יוסי, שנשלח לפניי לבדוק את המקום, טען

בבית כנסת בנוסח יהודי מרוקו - זהו נוסח הילדות שלי. שפת האם שלי הייתה צרפתית.

לאחר ארבע שנים, בשנת 1956, המרוקאים גירשו את אבי וחזרנו לארץ. גרנו בתחילה בחולון ולאחר מכן עברנו לירושלים. בכיתה ט' - "נסענו לשנתיים נוספות לשווייץ, שם שוב שימש אבי כשליח הסוכנות. את השנים האחרונות של התיכון סיימתי בבית הספר מעלה שבירושלים. לאחר מכן התגייסתי לנח"ל, לגרעין ששהה בטירת צבי, שם הכרתי לראשונה את יוסי, למרות שאז עוד לא היינו חברים. לאחר סיום השירות חזרתי לירושלים והתחלתי ללמוד באוניברסיטה העברית צרפתית ואנגלית. בשנת 1970, כשהייתי בת 23, התחתנתי עם יוסי, וגרנו יחד במעונות הסטודנטים שבירושלים.

כפר עציון

לאחר החתונה ניסה יוסי להתקבל להדרכה בבית ספר שדה כפר עציון. לי, באופן אישי, היה קשר חזק עם כפר עציון. מלבד זה שאבי השתתף בהקמתו, דודי, שאול רז, היה אחד מניצולי הקרב האחרון שם. בילדותי ביקרנו רבות את שרידי הקיבוץ בשכונת גבעת עלייה שביפו, שם התגוררו בשנים שלאחר נפילת כפר עציון. חנן פורת מכפר עציון העדיף שלא לקבל את יוסי להדרכה, כיוון שלמועמד אחר שהתחרה על אותו התפקיד היה ניסיון קודם בהוראה. כך יצא שהתגלגלנו לבית ספר שדה הר גילה.

פיצ'

במלחמת ששת הימים שיחררו לוחמי חטיבת המילואים הירושלמית את הר חברון, וכמה חודשים לאחר מכן עלו בני כפר עציון להקים יישוב ראשון בגוש עציון המשוחרר. אך ההתיישבות כאן חיתכה לאיש יחיד ומיוחד, יורם בן יאיר (פיצ'), שהיה עד למלחמה מנהל בית ספר שדה הרי ירושלים, ששכן באותה העת במושב בר גיורא. בשנים שלפני המלחמה עמד פיצ' על גבעה ממזרח למבוא ביתר, היכן שהיה באותה העת הגבול בין ישראל לירדן, וצפה לעבר פסגת הר חברון. כבר אז הסתכל פיצ' על ראס בית ג'אלה, וסבר כי זהו המקום הראוי לבנות עליו בבוא העת את בית ספר שדה הרי יהודה.



עולם יצור בן ארי

המבנה הראשון ברכס הר גילה מ-1860 וממזרח לו שני עצי אורן הסלע עם הגזע העבה ביותר בישראל



כנס מחקרי בקעת הירדן - 3

יום ראשון, י"ד באייר תשע"ח, 29.4.18
בהיכל התרבות - מתנ"ס, במתחם המועצה האזורית בקעת הירדן

9:00 התכנסות

9:25 ברכות:

- דויד אלחייני, ראש המועצה האזורית בקעת הירדן

9:30 מושב ראשון: קדושה, פולחן ותרבות בעת העתיקה

- פרופ' אלחנן ריינר: היכן חצו בני ישראל את הירדן? הכנרת כירדן, טבריה כירחו
- ד"ר יקי אשכנזי: נזירות מדברית ונזירות כפרית - בקעת יריחו והגליל
- מאיר רוט: בקעת הירדן בין מזרח למערב, בראי מקראי וארכיאולוגי

10:30 הרצאת פתיחה חגיגית

- יו"ר הכנסת, מר יולי אדלשטיין: על משמעותה של בקעת הירדן למדינת ישראל

11:15 הפסקה

11:30 מושב שני: התפתחות, בטחון והתיישבות בעת החדשה

- אורית שלום וד"ר ראובן גפני: דרך בית שאן-יריחו ומשמעותה בעת החדשה
- חגי לוטן: סיפורה של סירת חרוב
- ד"ר אפרת קנטור: "אבל עצביה ברזל": כיצד משקפות אנדרטאות בבקעת הירדן את ההתיישבות הישראלית לאורכה?

12:45 הפסקה וארוחת צהריים

- ביקור עצמאי בחדר ההנחה לחלי סירת חרוב

14:00 מושב שלישי: החקלאות בבקעה - מהעת העתיקה לעת החדשה

- ד"ר עקיבא לונדון: כמה דוגם תמרים גידול בבקעת הירדן בתקופה הרומית והביזנטית, ומה היה מחיר הפרי?
- זיוה גלעד: המחקר החקלאי בבקעת הירדן: עבר, הווה, עתיד
- אפרים ציפלבץ: גידול התמר: מים מתוקים, מים מלוחים, הרצוי והמצוי
- ד"ר פנחס סריג: עיכוב ההיתמרות והתמודדויות נוספות במטע התמרים

15:30 הפסקה

17:30-15:45 סיור למרחב פצאל: מעיין שופע, ישוב בן 5000 שנה, תל מקראי וברירה הרודיאנית. מדריך: אחיה כהן - תבור

לפרטים נוספים והרשמה במתנ"ס
mjv.org.il | 02-9941410



דמי השתתפות בכנס ובסיום: 50 ₪
(כולל כיבוד וארוחת)



במהלך הכנס יימכרו אסופות מאמרי הכנס ה-1
וה-2 (מחיר: 30 ₪)



הסעה מירושלים תצא בשעה 7:30 בבוקר
ובחזרה בסוף היום (מחיר: 25 ₪)



שהבית שנגור בו נראה כמו קולג'. כשהגעתי, הסתבר שנגור במקום שנקרא המבצר, שאכן היה יפה וגדול. הוא שימש בעבר כבסיס חיל קשר של הצבא הבריטי. בעצם כולם גרו באותו מבנה, שהתחלק לחמש יחידות פנימיות, חוץ מפיצי' ורותי שהתגוררו בבית משלהם. החלק שלנו במבצר כלל סלון, מטבח ומקלחת בקומה התחתונה, ושני חדרי שינה למעלה.

הקשר עם תושבי בית ג'אלה

כשענית נולדה היא הייתה הילדה הרביעית של הר גילה. כשהיא הגיעה לגיל גן היו שתי אופציות כיצד להעביר אותה מדי בוקר לירושלים: אפשרות אחת הייתה שהמינהלן של בית ספר שדה יאסוף אותה, אבל היו לו הרבה מאוד תחנות עד שהיה יכול להגיע למוסדות החינוך בעיר. אנחנו העדפנו לשלוח את רותי לגן עם נהג ערבי בשם כארים, נוצרי מבית ג'אלה. אמרנו לגננות שכארים יביא את עינת וגם יאסוף אותה בסוף היום, והסידור הזה עבד ללא בעיות. לעומת זאת, לא תמיד ההורים של שאר הילדים הבינו מה מתרחש, וכמה פעמים קיבלתי טלפון בהול מהורים של חברה של עינת מהגן, שענית עולה לרכב עם נהג ערבי.

הקשר עם כארים היה קרוב מאוד. מורות חיילות הגיעו לפני חג המולד לבית ג'אלה, כדי לעזור לאמו להכין מעמולים לחג. כשהוא התחתן כמובן שכולנו השתתפנו בחתונה. בכלל, היו לנו קשרים מצוינים עם תושבי בית ג'אלה. קנינו בשוק של בית ג'אלה, במכולת של חאמיס. כשהתחילה האינתיפאדה הראשונה התחילו לזרוק עלינו אבנים כשנסענו דרך העיירה. היינו בשוק, ולא הבנו למה. הזמינו לכאן שלושה פסיכולוגים שישבו עם התושבים, קראנו לזה "חוג לחץ". הפסיכולוגים אמרו לנו: גבירותי ורבותי, תפנימו שאתם מתנחלים. עד אז המושג הזה היה רחוק ממני. פעם אחת, לאחר שהאינתיפאדה הראשונה פרצה, נתקע לי הרכב באמצע בית ג'אלה, ולא היה לי פלאפון. האחים של כארים ראו אותי ועמדו לידי עד שהגיעו לחלץ אותי.

המשך בשבוע הבא



70 השנים הבאות

הרבה אנשים שמנסים לצאת ולהכיר את השבטים האחרים. זה מקסים בעיניי, זה דורש המון אומץ. רבים אמנם חוזרים מהמסע כמו שיצאו. הם באו להוכיח לעצמם משהו והם לא נתנו לעובדות לבלבל אותם. אבל מי שיצא למסע ושאל שאלות, קשות, וקיבל תשובות, קשות, אבל קיים איזה שיח שהוא המשיך לחשוב עליו גם בדרך הביתה וגם למחרת; והשאלות שהוא שאל יצרו אצל הנשאל בירור חדש כזה שהוא לא חשב עליו קודם, והוא הלך לישון עם השאלה וקם אתה גם למחרת; שם בנקודה הזו קרה משהו, זה המשהו הזה שקורה לי עם נעם ועם אחרים וזה נפלא. הבנתי שאני מספיק יציבה ומבוררת כדי שלא אפחד להישאל, והבנתי שיש לי המון מה ללמוד. הבנתי שהרגעים שבא לי לנתק הם הזדמנות לכל כך הרבה דברים, וזה לא קל בכלל. הבנתי שהרגעים האלו הם לעיתים עומק התהום שפעורה בינינו, ושאינו שום דרך לגשר עליה פרט לאהבה. רק החיבור האישי הזה שלנו מאפשר לדעת שאת זה נניח עכשיו בצד, זה טעון מדי, זה רחוק מדי, אבל אנחנו כאן יחד לאט לאט מסוגלים לבנות, רק ככה, את שבעים השנים הבאות, שאני בטוחה שיהיו מלאות בוויכוחים, כי יש לנו באמת על מה. אבל אם נתווכח עם עצמנו לא נלמד כלום. רק החיבור הזה בין השבטים שאנחנו, יקדם אותנו, יזיז אותנו קצת, כי עכשיו אחרי שנפגשנו, עכשיו אחרי שהכרנו, אני לא באמת רוצה לנתק, ואני מוכנה להתאמץ כדי שנישאר יחד.

ולסיום רק להגיד תודה על המדינה המופלאה הזו שלנו, ועל האנשים הנפלאים שחיים כאן, ועל האפשרות הזו לשבת יחד וללמוד אחד את השני, וללמוד אחד מהשני, ולבנות כמו ידינו את העתיד המשותף שלנו כאן. וכמובן גם לנעם - תודה!

כלום, פשוט כלום. אבל כל פעם שבא לי ללכת ודי, אני מבינה שזו טעות ושזו לא הדרך. אמרתי לנעם פעם שהוא ואני זה בכלל לא עניין פרטי, אם נצליח יחד למצוא את הדרך איך לא לתת ללבה הרוחתת לפרוץ, ונוכל להמשיך להתווכח לנו בנחת על ראשו של ההר, אז יש לנו כאן סיכוי, ובגלל זה אני לא מנתקת ודי.

ולא רק בגלל זה, נעם הוא פשוט איש מקסים ואני בחיים לא הייתי יודעת את זה אם לא היינו מוכנים להיות אמיצים, לנשום עמוק ולהחליט לצעוד צעדים קטנים ככה, על החבל הדק שמעל התהום. אנחנו נפגשים במרחבים הלא ממש נוחים אחד אצל השנייה. אנחנו נפגשים אצלו בבית, הוא מופתע מהקלות שבה אפשר להתמודד גם עם זה, הכיבוד עליי הקפה עלינו; הוא מצדו מגיע לסיור בחבל בנימין - השטחים הכבושים בלשוננו, ומתפחלץ מהמחשבה שנוסעים ל"אש קודש".

כל סערה תקשורתית מקפיצה את שנינו, אבל מרגע שהפכנו לחברים יש בנו יותר יכולת לצלוח את הסערות. אני מבינה שאת נעם אני בחיים לא אשכנע, מקווה שהוא גם הבין כבר שגם אותי אין לו סיכוי להזיז, ובכל זאת זזנו קצת שנינו.

לאט לאט התחלתי להבין שזה הסיפור, רק אם נהיה אמיצים ונצא כל אחד מהשבט שלו, מאזור הנוחות שלו, ונתחיל לנהל את הוויכוחים שלנו מחוץ למרחב הווירטואלי, פנים אל פנים, ונלמד להכיר וגם לאהוב באמת מכל הלב, נצליח לא לנתק או לאנפרנד, כי זה באמת הכי קל, אבל זה לא ממש מקדם אותנו, רק מרחיק.

נאום השבטים של נשיא המדינה הרגז אותי, אבל מאז שהוא נאם אותו יוצא לי להיפגש עם כל כך

את נעם (שם בדוי, השם המלא שמור במערכת) פגשתי כמעט במקרה, אבל כמו כל דבר בחיים זה כנראה לא קרה סתם. גם התזמון היה מושלם, כשחגיגות ה-70 למדינה בפתח. הוויכוחים של נעם ושלי הצליחו להבהיר לי כמה עבודה מחכה לנו כאן יחד, וכמה היחד הזה הוא שברירי.

נעם הוא חילוני חרד, כל מה שמריח לו כמו כפיה דתית מעורר אצלו אנטי. הוא חרד מהיום בו אנחנו, אנשי הציונות הדתית, נשתלט על המדינה (כבר השתלטתם, הוא בטח אומר לעצמו עכשיו). הוא חש פחד אמייתי מהיום בו נהפוך את מדינת ישראל לטהרן. אנחנו, ואם לדייק רבינו (הכוונה לרבינים שלי, ביישוב עלי) פנאטים קיצוניים, שונאי אדם שמסכנים את המדינה. דת היא תופעה מסוכנת, הוא אומר, כי היא טוטאלית ומשתלטת. בליל הסדר הוא ממש לא מתחבר לחלק מהטקסטים, ולעיתים אפילו לא חוגג אותנו. אולי קצת הגזמת, אבל זה בהחלט הכיוון.

כשאני מדברת או מתוואטסאפ עם נעם אני מרגישה כאילו אנחנו שנינו עומדים בפתחו של הר געש מעשן, ובכל רגע עלול להתרחש איזה פיצוץ. לפעמים בא לי לצרוח לו בוואטסאפ "וואוועם אתה מעצבן אותי", לפעמים בא לי לנתק את השיחה ולפעמים גם אותו. לא מוכנה להתווכח יותר, הוא טועה וגמרנו, שימשיך לחיות בחושך שלו, אנחנו נהפוך לאט לאט לרוב ואז באמת לא יהיה צורך להתווכח. כולם יבינו שאנחנו צודקים. וכמובן שזה הדדי.

ונעם, הוא באמת מאתגר, אי אפשר לענות לו באיזה נוק-אאוט מוחץ, תמיד יש לו תשובה, ואת הוויכוח מסיים בדרך כלל רק קוצר הזמן. אין הסכמה על



מה יקרה

כנס מחקרי בקעת הירדן / י"ד באייר 29 באפריל

מועצה אזורית בקעת הירדן מזמינה אתכם לכנס ה-3 שעוסק בזווית הארכיטקטורית של בקעת הירדן. בין הנואמים בכנס: ראש המועצה דויד אלחייני, יו"ר הכנסת יולי יואל אדלשטיין, ד"ר עקיבא לונדון, פרופ' אלחנן ריינר, חגי לוטן ועוד. הכנס יחל בשעה 9:00 במתנ"ס בקעת הירדן. דמי השתתפות: 50 ₪. לפרטים נוספים והרשמה: 02-9941410



שישי | 4 במאי

"עד שמצאנו" הצגה זוגית בקרית ארבע / כ' באייר 5 במאי

הצגה זוגית מוסיקלית מפי יעל וליאור רבינוביץ. הם היו בחיפוש ארוך, כל אחד מתוך המנהרה הארוכה והחשוכה שלו מתוך החלטה שלא לוותר, נסעו כל אחד אל היעד ששינה את חייהם לנצח. במופע מרתק, מרגש עד דמעות ומלא הומור, הם חופשים דרך סיפורם האישי את הדרך שעברו כדי למצוא זוגיות. בשעה 21:15 בהיכל התרבות. מחיר: 35 ₪. לפרטים ורכישה: www.mk4.org.il

אליפות אפרת-גוש עציון / י"ט באייר 4 במאי

המועצה האזורית גוש עציון והמועצה המקומית אפרת מזמינות אתכם לאלופות הריצה השנתית של הגוש. המרוץ יתקיים בארבעה מקצים שונים: מסלול 2 ק"מ עממי, מסלול 5 ק"מ, מסלול 10 ק"מ ומסלול חצי מרתון (21 ק"מ). השתתפות במרוץ כרוכה בתשלום ובהרשמה באתר live.4sport.co.il/Registration/2415

לרגל שנת ה-50 לשחרור יהודה ושומרון, תנועת ההתיישבות 'אמנה' מציבה את היעד הבא: מיליון מתיישבים ביו"ש! הצטרפו אלינו!



בית צמוד קרקע חד משפחתי

יש שחר אמנה

שלב א' הסתיים
שלב ב' נפתח

עשרות זוגות צעירים כבר רכשו

כרמי שילה

בית חד משפחתי על כחצי דונם

צמודי קרקע חד משפחתיים
אחרונים ביהודה ושומרון

קהילה חמה עם כל השירותים הדרושים

יישוב דתי לאומי בצמיחה

מחל מ - 2/18 | סלל אגרת מבני ציבור

החל מ -

1,162,000 ₪



כרמי שילה



הראל: 052-5665993

50 ד' 15 ד' 30 ד' 55 ד'
0 ירושלים 0 שילה 0 אראל 0 מרכז מידע אמנה
1-800-260-240
www.amana.co.il



מה קורה?



פיקוד המרכז היקרים, בראשותך, האלוף פדן, אני חש צורך רב להודות לכם בשם ההתיישבות כולה. הרי כל זה לא היה יכול להתרחש ללא עבודתכם המסורה, יום אחרי יום, לילה אחר לילה."

הכותל בקרנ"ש תערוכת הצילומים "יובל בכותל" בנושא הכותל המערבי נפתחה במתנ"ס קרני שומרון. התערוכה כוללת עשרות תמונות שצילם תושב היישוב, **דוד דיאמנט**, יחד עם בנו **שרה**, ומהן ניתן לראות את החיים השוקקים בכותל המערבי בסיטואציות רבות שלעתים נסתרות מן המבקר הממוצע בכותל. **דוד דיאמנט** הוא יום הייטק בעל ותק רב ומטפח במשך שנים את אהבתו לצילום. תמונותיו משתתפות באופן תדיר בתערוכות ובתחרויות צילום. **שרה דיאמנט**, צלם במקצועו, נדבק בחידק הצילום של אביו ושותף גם לאהבה לכותל המערבי. התערוכה "יובל בכותל" הוצגה בעבר ברחבת הקארדו שברובע היהודי בירושלים וכעת היא נפתחה בקרני שומרון לקראת יום העצמאות ויום ירושלים. התערוכה תוצג עד כ"ט באייר. חובבי האמנות בשומרון ובכלל, ואוהבי ירושלים בפרט מוזמנים.

רוצים להודות להם ולהביע את הערכתנו. עשרות אלפי איש שהגיעו לחניוני צה"ל בהתיישבות נהנו מהפעילות ויחד עם זאת אמרו תודה. כולנו מאחלים לעם ישראל שנה שקטה, בה כלי הנשק ישמשו רק לתצוגות שכלאה."

זוכרים בנימין מאות אנשים השתתפו בטקס יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה של המועצה האזורית מטה בנימין. הטקס התקיים באתר "יד לבנים" בואדי חרמיה, שם אירע פיגוע קטלני לפני 16 שנים בנרצחו שבעה חיילים ושלושה אזרחים ישראלים, מאז מתקיים במקום אירוע יום הזיכרון המסורתי של מועצה אזורית בנימין. בטקס נכחו ראש המועצה **אבי רואה**, מח"ט בנימין אל"ם **יובל גז**, משפחות שכולות, תלמידי ישיבה, בנות אולפנה ואזרחים. במסורת הטקס מוקראים על ידי ראש המועצה שמות נופלי תושבי בנימין ומשפחות ששכלו את יקיריהם, כ-107 חללים. **3** במהלך האירוע אמר ראש המועצה **אבי רואה**: "גם היום בשנת השבעים למדינה אנו נלחמים כנגד אויבים מבית ומחוץ על זכותנו וחובתנו ליישב את ארצנו. משפחות שכולות יקרות, אנו נחשים להמשיך את צוואת יקירם - יקירנו, ולהנחיל את מורשת ההתיישבות לדורות הבאים."

ברית אהבה בשבוע שעבר התקיימה הרמת כוסיית של מפקד פיקוד מרכז אלוף **נדב פדן** ופורום הפיקוד הבכיר של הפיקוד עם ראשי מועצת יש"ע וראשי המועצות ביהודה, שומרון ובקעת הירדן לרגל יום העצמאות ה-70 למדינת ישראל **4**. האלוף **פדן**: "אנו נמצאים כאן היום, מפקדים עם ראשי ההתיישבות, וזו הזדמנות חשובה למסור את ברכת החג לכולכם. הערכתי לכל מי שנוטע, מגן, מחנך ולוקח חלק כבר 70 שנה בעשייה. נמשיך לפעול לביטחון תושבי הגזרה ולסיכול הטרור". יו"ר מועצת יש"ע **חננאל דורני**: "מדי שנה אנו נפגשים כאן, ומחדשים את ברית האהבה בין צה"ל וההתיישבות ובין כולנו לארץ ישראל. לא רק ביום העצמאות, אך בעיקר ביום זה, אני מתקש להביט בהשתאות ובתודה על כל הטוב. מפקדי

מניפים ריבונות ערב יום העצמאות ה-70 של מדינת ישראל, החליטו רשויות ביהודה ושומרון לא לשכוח את אחת מהמשימות המרכזיות של ההתיישבות - החלת הריבונות. במהלך סמלי, בנוסף לדגלי ישראל התלווים ברחבי המועצות, תלו היום ראשי המועצות דגלי ריבונות, מתוך רצון לחזק את הדרישה מהממשלה ומהכנסת להעברת החוק להחלת הריבונות על מרחבי ההתיישבות הישראלית ביהודה, שומרון ובקעת הירדן **1**. ראש המועצה האזורית גוש עציון **שלמה נאמן** אמר: "אנחנו ממשיכים לפעול בכל הכוח כדי שממשלת ישראל תשים קץ לסימני השאלה בסוגיה למי הארץ הזאת. הגיע הזמן לקדם את החלת החוק הישראלי ואין מתאים מגוש עציון ומתקופת חגיגות השבעים למדינה כדי להתחיל בתהליך הזה."

חוגגים עצמאות ביום העצמאות נהנו כ-60,000 משתתפים מכל רחבי הארץ בחניוני צה"ל השונים ביהודה, שומרון ובקעת הירדן. המועצות השונות פתחו את שעריהן והזמינו את כולם להגיע לחניוני צה"ל, בהם פעלו מספר מתחמים של כוחות הביטחון. בין המקומות בהם התקיימו מיצגי כוחות הביטחון: במועצה המקומית אלקנה ביקרו במשך היום כ-20,000 משתתפים מכל רחבי הארץ **2**, בבסיס חטמ"ר שומרון התארחו כ-12,000 משתתפים, במועצה האזורית מטה בנימין חגגו כ-7,000 משתתפים בחניוני צה"ל בנווה צוף, במועצה המקומית אפרת התארחו מעל ל-14,000 משתתפים במתחם החניון, במועצה המקומית קרית ארבע השתתפו כ-2,000 משתתפים, במועצה האזורית הר חברון הגיעו כ-3,000 תושבים לאזור התעשייה מיתרים ולמתחם שבמועצה האזורית בקעת הירדן הגיעו אלפי אנשים למתחם שבחורשת האגדרטה. בנוסף, נפתחו חניוני צה"ל ומתחמי כוחות הביטחון גם במועצה המקומית בית אל ובאריאל. יו"ר מועצת יש"ע **חננאל דורני** אמר: "בכל השנה צה"ל ושאר זרועות הביטחון שומרים על השקט באזור ומאפשרים לנו שגרת חיים. ביום העצמאות אנו

הפצת עלוני שבת בכל הארץ

שליחי הציפור שלפם
מבית מקור ראשון

הדבקת מודעות בבתי הכנסת ובריכוזים דתיים

לפרטים: יוסי בן הדוד
052-8908518
yossib@makorrishon.co.il

עורך: אלנת זכריה **פרסום מודעות:** נדב מלכה 052-5665052 nadav@myesha.org.il
הפצה: מקור ראשון - יוסי 052-8908518 **עיצוב:** מ. פלדמן, תקוה דגן
תמונות: דובר צה"ל, מועצה מקומית קדומים, דרור לביא, יאיר בן ארי
הפקה: **יש שחר הפקות** בע"מ **לתגובות:** perla@myesha.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

המוציא לאור: **מועצת יש"ע**
מועצת היישובים היהודיים
ביהודה ושומרון וחבל עזה
רמת הגולן 55, ירושלים
טלפון 02-6211999 פקס 02-6516662
www.myesha.org.il